

אמנים

שי יחזקאלי, אריאל קליינר, רומן באימבאיב,
יריב ספיבק, שי-לי עוזיאל, הראל לוז,
אלישבע לוי, תמר הירשפלד, טמיר ליכטנברג,
כוכבית קדושים, ערן נווה, נועה צאושו

ARTISTS

Shai Yehezkelli, Ariel Kleiner, Roman Baimbaib
Yariv Spivak, Shay-lee Uziel, Harel Luz,
Elisheva Levy, Tamar Hirschfeld, Tamir Lichtenberg,
Kochavit Kdoshim, Eran Nave, Noa Tsaushu

אוצרת

נטלי לוין

CURATOR

Natalie Levin

אוצרת המוזיאון

רות שדמון

MUSEUM CURATOR

Rut Shadmon

עיצוב קטלוג

אבי בוחבוט

CATALOG DESIGN

Avi Bohbot

צילומים

אריאל קן, נטלי לוין

PHOTO

Ariel Caine, Natalie Levin

אנחת רווחה משתחררת לרגע שבו ניתן לנשום, היא רגיעה שמתווה הזדמנות לפעולה.

האמנים המציגים בתערוכה פועלים בטווח הנשימתי הזה. כילידי שנות השבעים והלאה, הם גדלו אל תוך מציאות ישראלית ניאוליברלית שהחליפה את החזון הסוציאליסטי. תפיסת הרווחה שאפיינה את שנותיה המוקדמות של המדינה נותרה כהדהוד של זיכרון רומנטי. מדיניות ההפרטה אשר עיצבה מחדש את המבנה המעמדי בארץ, הולידה חלום ישראלי חדש, רווי תשוקה לשפע ולהגשמה אישית בנוסח הסדרות האמריקאיות.

דור האב שהפריט את המדינה וטיפח את הקפיטליזם הוא זה שהניף את דגל השוק החופשי ואת הכישלון שלו, אותו אנו חיים. הדור הצעיר כבר גדל אל מציאות של אידיאולוגיה מופרטת בה גוועה לאיטה האחריות החברתית והפוליטית והאינדיבידואליזם הפך לשיטת המשחק היחידה. למעשה הדור החדש של ההפרטה לא חווה את החלום הגדול, אלה רק את שברו. הוא נולד אל

תוך התפוררותה של מדינת הרווחה - ומתגעגע לדבר שמעולם לא היה לו.

במושגים כלכליים, **אנחת רווחה** מייצגת באופן פרדוקסלי את השפע העומד על תילו. הביטוי רחוק מעולם הרווחה הסוציאלית שממנו המילה שאולה - המושג נפוץ בעיקר בעיתונות הכלכלית ומציין חרדה המבוססת על חשש מפני בורסות ענק שקורסות ומונופולים שמתפוררים.

המאבק שפרץ בקיץ 2011 ברחובות הארץ תוך קריאה לצדק חברתי, חידד את מושג הרווחה אל מול ההפרטה. אך בפועל, אף שהתודעה השתנתה, המציאות החברתית נותרה כשהיתה.

התערוכה **אנחת רווחה** עוסקת בהתפרצות ובהמשגה המחודשת של מושגים אלו, ובודקת את תגובת האמנים לתהליכים חברתיים-כלכליים שמתנה תוך קריאה טריה של ההווה.

המשותף לעבודות בתערוכה שהן מציעות נקודת מבט המהתלת בצופה, מגלה ומסתירה דבר, או משתמשת

בתעלול פשוט בכדי לרקום אשליה שבסופו של דבר מרוקנת מתכלית, ומתגלה כזיכרון רומנטי ההופך לדבר עצמו.

- נטלי לוין, אוצרת

A SIGH OF RELIEF, released for a moment of breath, is a calm that creates an opportunity to act.

The artists in the exhibition work within this spectrum of breath. Born during and after the 1970s, they grew into a neo-liberal Israeli reality that replaced the socialist ideal. The welfare ideas that characterized the country's early years, remained echoes of a romantic past, and the privatization policy, which redesigned the country's class structure, gave rise to a new Israeli dream, full of a desire for abundance and fulfillment, as they appear in American television series.

The generation that privatized the country and promoted capitalism is also the generation that hoisted the flag of a free market and its failures, which is the reality we live in today. The younger generation has grown up into a reality of privatized ideologies, in which social and political responsibility is being slowly eradicated, and individualism is the name of the game. In fact, the generation of privatization never experienced the grand dream, only

its dissolution. It was born into the disintegration of the welfare state - and longs for something it has never known.

In economic terms, **A SIGH OF RELIEF**, paradoxically represents the abundance that remains. The expression is quite different from social relief - the term is prevalent in the financial media and expresses an anxiety based on fear of a large-scale market crash and collapsing monopolies. The social struggle that exploded in summer 2011 all over Israel, calling for social justice, highlighted the concept of welfare as opposed to privatization. But in practice, though it created awareness, the social reality remains the same.

The exhibition **A SIGH OF RELIEF** deals with the eruption and renewed conceptualization of these terms, and examines the artists' responses to social-economic processes that change through a fresh reading of reality.

The works in the exhibition share a perspective. They offer a perception that mocks the viewer, which both reveals and conceals something, or uses a simple trick to

weave an illusion that is eventually drained of purpose, and reveals a romantic memory that becomes the thing itself.

- Natali Levin, Curator

SHAY-LEE UZIEL
SHEKELS WORM

שיילי עוזיאל
תולעת שקלים

SHAY-LEE UZIEL
SHEKELS WORM

שיילי עוזיאל
תולעת שקלים

Shay-lee Uziel displays a worm made of over 1,200 NIS in coins. The work is based on the idea that whoever commissions the work should allocate the same budget of so that the artist will be able to purchase 1 NIS coins at the same amount. Thus, the artist illuminates the privatization of the relationship between the artist and curator and the mutual relations of appropriation they share.

שיילי עוזיאל מציג **תולעת שקלים** העשויה מ־1200 שקלים. בבסיס העבודה עומד רעיון לפיו מזמין העבודה צריך להקצות תקציב זהה של שקלים על מנת שהאמן יוכל לרכוש באמצעותם מטבעות שקל אחד. בכך האמן מאיר את הפרטת היחסים בין האוצר לאמן ואת יחסי הניכוס ההדדיים ביניהם.

YARIV SPIVAK
WOMAN

יריב ספיבק
אישה

YARIV SPIVAK
WOMAN

יריב ספיבק
אישה

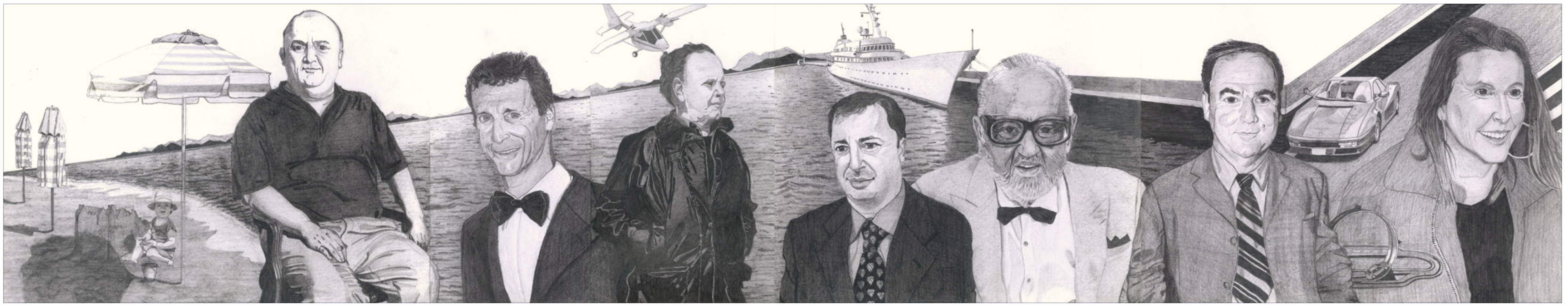
In the video **WOMEN** by Yariv Spivak, a figure from the sidelines of society is depicted at night, standing at a crossroads of deserted streets. She is in a state of stupor and is actually sleeping while standing up, swaying back and forth steadily. The woman turns from an abstract pile of rags to a human figure, and back again. The slow collapse recorded by the artist standing in front of her, raises a difficult moral question that symbolizes the place of the citizen facing a disintegrating society.

בעבודת הוידאו **אישה** של יריב ספיבק מתועדת דמות משולי החברה על צומת כבישים נטושה בשעת לילה. היא נתונה במצב של ערפול חושים ולמעשה ישנה על שתי רגליים יציבות, עולה ויורדת בקצב אטי. האישה הופכת מערימת סמרטוטים מופשטת לדמות אנושית וחוזר חלילה. הקריסה האיטית שמתועדת על ידי האמן העומד ממולה מעלה שאלה מוסרית קשה שמסמלת גם את מקומו של האזרח העומד מול חברה מתפרקת.

HAREL LUZ
THE SEVEN RICHEST PEOPLE IN ISRAEL

הראל לוז
7 האנשים העשירים ביותר בישראל

Harel Luz exhibits a realistic sketching which features **THE SEVEN RICHEST PEOPLE IN ISRAEL**, as selected by the financial newspaper TheMarker in 2005. The picture has hardly changed in 2012, and these people still dominate the most powerful and lucrative companies and corporations in Israel, and therefore, also our lives.

הראל לוז מציג רישום ריאליסטי בו מופיעים **7 האנשים העשירים ביותר בישראל** כפי שנבחרו על ידי עיתון הכלכלה דה־מרקר לשנת 2005. גם בשנת 2012 התמונה כמעט שלא השתנתה, ואנשים אלו עדיין שולטים בחברות ובתאגידים החזקים ביותר בישראל, וכך גם בחיינו.

ELISHEVA LEVY
CLAYDERMAN

אלישבע לוי
קליידרמן

Elisheva Levy created a sculpture of a piano in almost realistic scale. The sculpture made of Formica is a shell that marks the boundaries of a piano that has undergone a process of abstraction and has become a piece of jewelry.

The work's title is a tribute to the pianist Richard **CLAYDERMAN**, who is known for playing sweet classical music. The work raises questions about the value of musical instruments that cannot yield a tune, and are thus emptied of purpose. The flashy and cheap presence of the piano is a hollow fetishism that symbolizes a sweet illusion about the cultural and bourgeois object.

אלישבע לוי יצרה פסנתר במימדים כמעט מציאותיים. הפסל העשוי פורמייקה הוא קליפה המסמנת גבולות של פסנתר שעבר הפשטה והפך לתכשיט.

שם העבודה הוא מחווה לפסנתרן ריצ'ארד קליידרמן המזוהה עם נגינה קלסית מתקתקה. העבודה מעלה שאלה על ערך של כלי נגינה שלא ניתן להפיק ממנו מנגינה והוא מתרוקן מתכלית. נוכחותו הראוותנית והזולה היא פטישזם חלול המסמל אשליה מתוקה לאובייקט התרבותי והבורגני.

TAMAR HIRSCHFELD
INCARNATION

תמר הירשפלד
התגלמות

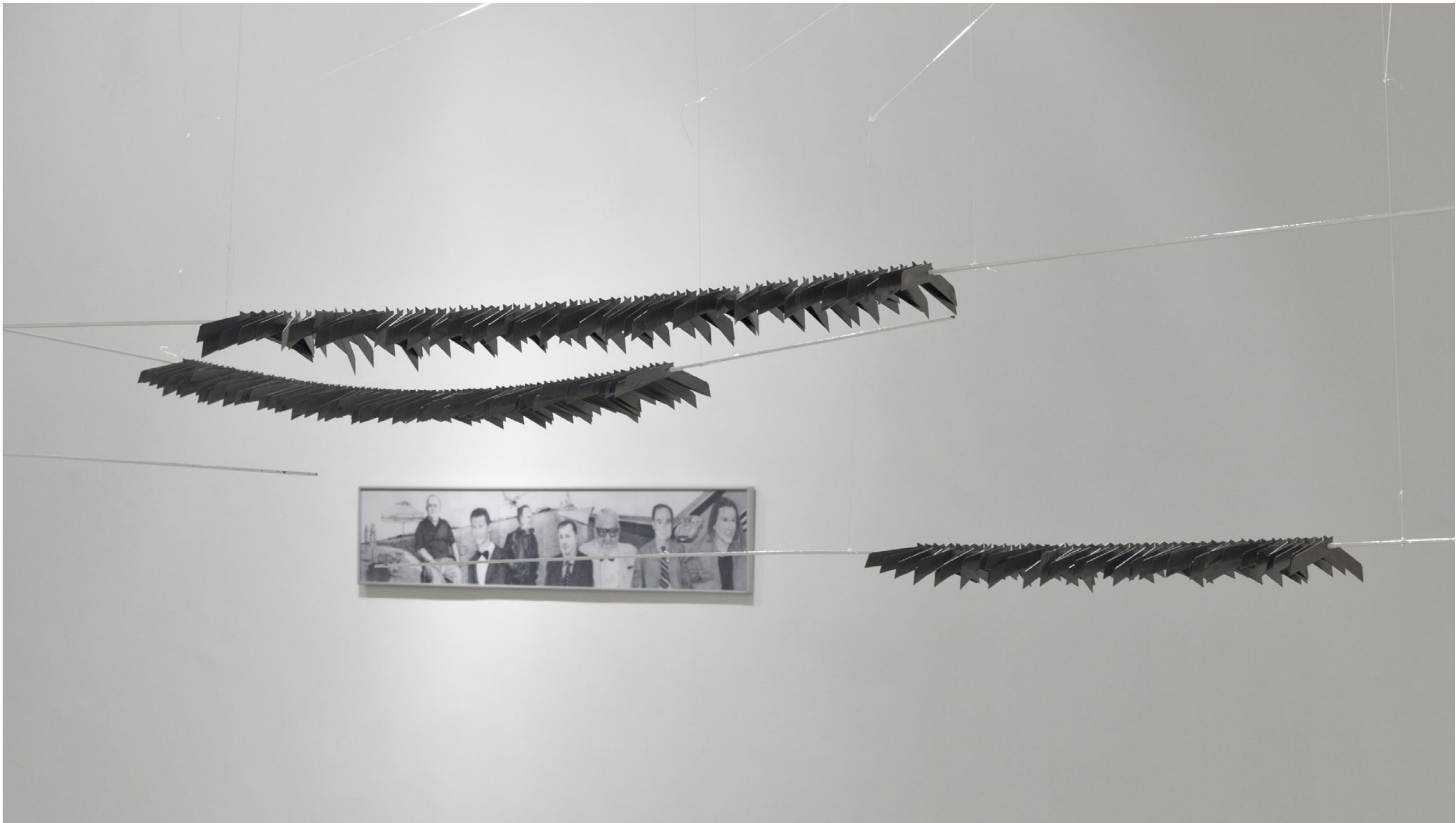
TAMAR HIRSCHFELD
INCARNATION

תמר הירשפלד
התגלמות

Tamar Hirschfeld created a sculpture resembling the contours of her body, which she named **INCARNATION**. The body wants to break away from the forces of gravity, to be released, to transcend the earthly, but the movement has ceased at its peak. The naked body is hid by a hardened sheet. What remains is just magic and a castrating cessation of freedom.

תמר הירשפלד יצרה פסל שהוא תבליט גופה ולו העניקה את השם המוטען **התגלמות**. הגוף מבקש להנתק מכוחות הכבידה, להשתחרר, להתעלות מהארצי אך התנועה נעצרה בשיאה. הגוף הערום מוסתר בסדין מאובן. מה שנוותר זה רק קסם והקפאה מסרסת של החירות.

ARIEL KLEINER
BAND

אריאל קליינר
להקה

ARIEL KLEINER
BAND

אריאל קליינר
להקה

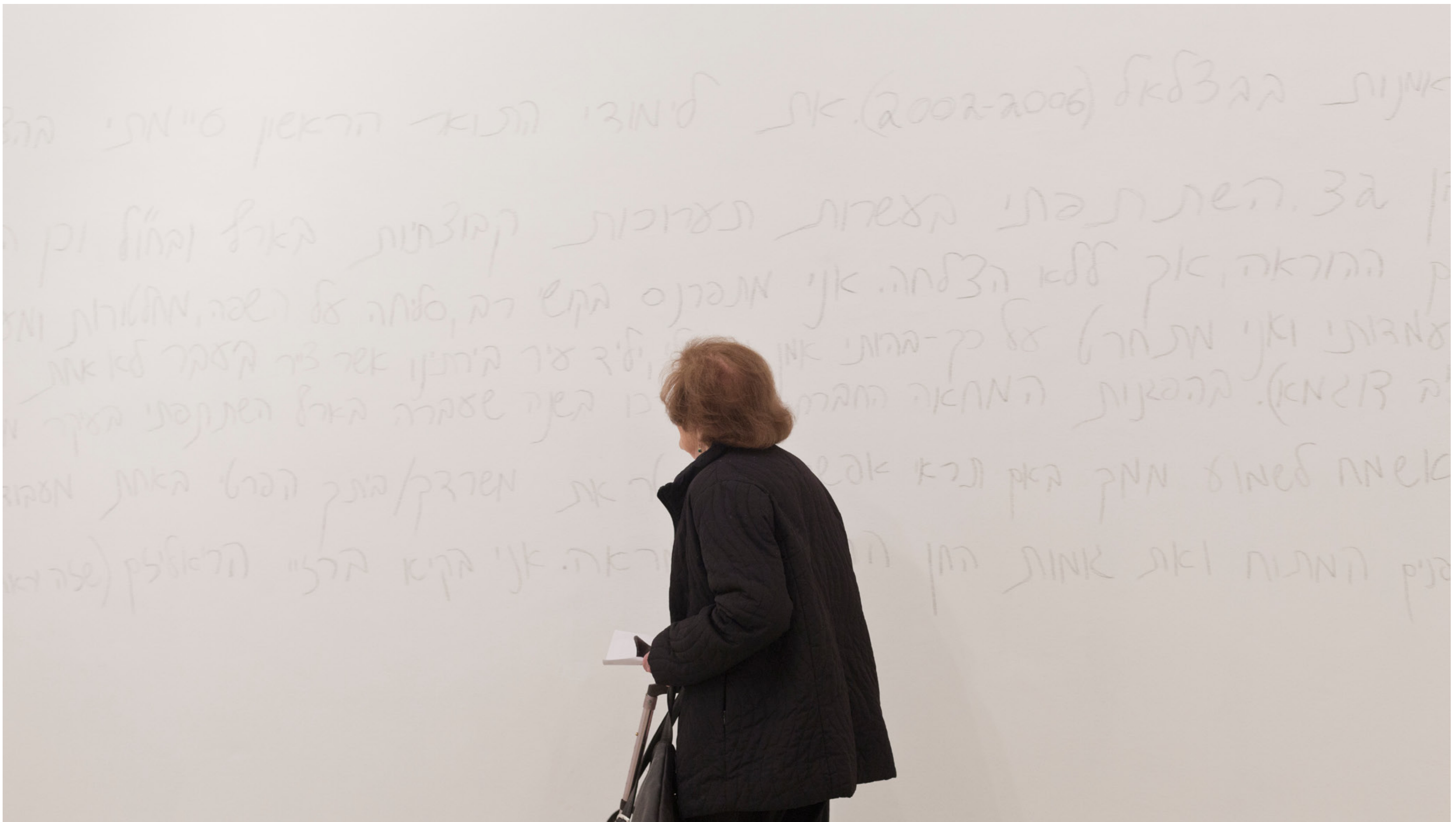
Ariel Kleiner is known for setting up a guillotine that he made on Rothschild Boulevard in Tel Aviv last summer, as a sign of solidarity with the social struggle and civil uprising. This act led to endless comments, mostly hysterical, in the media and was immediately declared incitement to murder and was condemned across the board. The right-wing government appropriated the artwork as incitement to murder the prime minister. Kleiner continues to explore violence that establishes the existing order, even in the museum. The sculpture **BAND** is made of the blades of Japanese knives that are programmed to create a flock of birds' failed flight.

The sculpture's mechanism tries to create an organic movement, but the movement reminds us of the original use of the cheap knife - cutting. Thus the basic violence, that is seemingly poetic action, is noted, while being backed by the idea of self-realization.

אריאל קליינר הציב בקיץ האחרון גיליוטינה משוחזרת שבנה בשדרות רוטשילד בתל־אביב כאות הזדהות להתנגדות שבבסיס המאבק וההתקוממות האזרחית. אקט זה גרר אינסוף תגובות, רובן היסטריות, מצד התקשורת וקוטלג מיד כהסתרה לרצח וזכה לגינוי מכל כיוון אפשרי. ממשלת הימין נכסה מיד את הפעולה האמנותית כהסטה שמאלנית כנגד ראש הממשלה.

קליינר ממשיך את עיסוקו באלימות המכוננת את הסדר הקיים גם בחלל המוזיאלי. הפסל **להקה** עשוי מלהבי סכינים יפניות שבעזרת מנגנון יוצרות יחד מעין מעוף כושל של להקת ציפורים.

המכניות של הפסל מנסה ליצור תנועה אורגנית, אך התנועה מחזירה אותנו לשימושה המקורי של הסכין הזולה - החיתוך. בכך מאוזכרת האלימות הבסיסית שיכולה לבוא מפעולה פואטית לכאורה כשהיא מגובה ברעיון של הגשמה עצמית.

SHAI YEHEZKELLI

A LETTER TO THE MINISTER OF CULTURE AND SPORTS, MRS. LIMOR LIVNAT

שי יחזקאלי

מכתב לשרת התרבות והספורט גב' לימור לבנת

SHAI YEHEZKELLI
A LETTER TO THE MINISTER OF CULTURE AND SPORTS, MRS. LIMOR LIVNAT

שי יחזקאלי
מכתב לשרת התרבות והספורט גב' לימור לבנת

שי יחזקאלי כתב **מכתב לשרת התרבות והספורט, הגב' לימור לבנת**. המכתב שנרשם בכתב יד על קיר המוזיאון הוא המשך לסדרת מכתבים שהאמן הציג בתערוכות שונות, בהן הוא פונה לנמענים בבקשה אישית ופומבית. תוך קריצה אירונית כלפי מושא המכתב, האמן משלב תחינה אמיתית לישועה כלכלית לרוב.

”25.1.2012 – לכבוד שרת התרבות, גברת לימור לבנת שלום שמי שי יחזקאלי, אני אמן בוגר המחלקה לאמנות בבצלאל (2002–2006). את לימודי התואר הראשון סיימתי בהצטיינות יתרה (כך כתבו בתעודה) וגם קיבלתי פרסים מדי פעם. גם את התואר השני (2008–2010) סיימתי בהצטיינות (כך בתעודה) וגם אז פרס. כיום אני בן 32. השתתפתי בעשרות תערוכות קבוצתיות בארץ ובחו”ל וכן הצגתי 2 תערוכות יחיד. אנשים מסוימים מוקירים את יצירתי וחלק אפילו כתבו עלי ביקורות מאוד מפרגנות. בשנים האחרונות ניסיתי להשתלב במסגרות חינוך אך ללא הצלחה. אני מתפרנס בקושי רב, סליחה על השפה, מחלטורות, ומעבודה כקופאי בביתו של ח”נ ביאליק, המשורר הלאומי. מותר לציין כי אני נמנע מחיי מותרות. בפרסים ממשלתיים למיניהם לא זכיתי וזה מצער אותי מאוד. לפרס היצירה הציונית לא הגשתי ואני מתחרט על כך – בהיותי אמן ישראלי, יליד עיר־בירתנו שצייר בעבר לא אחת ובאור מחמיא אישים ציוניים משכמם ומעלה (חיים ויצמן, אורי צבי גרינברג, רחבעם זאבי, מנחם בגין וכן את אמי במדי צה”ל). כמו כן, אני ידוע בציורי ורישומי הדקל הארץ־ישראלי שלי (מצ”ב דוגמא) בהפגנות המחאה החברתית שהתקיימו השנה בארץ השתתפתי בעיקר מתוך לחץ חברתי ונמנעתי מלהתלהם ולצעוק סיסמאות. בנקודה מסוימת הועבר לידיי דגל אדום אבל אני מתעקש על כך כי לא נשאתי אותו מתוך כוונה הצהרתית אלא מפני שהצבע מצא חן בעיני (אני צייר). אשמח לשמוע ממך באם את רוצה לעטר את משרדך/ ביתך הפרטי באחת מעבודותיי. יש לי הרבה עבודות ללא עירום גברי או נשי, חלקן מופשטות לגמרי וניתנות לכל פרשנות רצויה. כמו כן, אשמח להציע את שירותי באם תהיי מעוניינת בציור דיוקן שלך אשר ידגיש את עור הפנים המתוח ואת גומות החן החביבות למראה. אני בקיא ברזיי הריאליזם (שזה ייראה כמו תצלום, כלומר) ויודע גם לעשות פרספקטיבה ונקודת מגוז. שלך, שי”

Shai Yehezkelli wrote **A LETTER TO THE MINISTER OF CULTURE AND SPORTS, MRS. LIMOR LIVNAT**. The letter, handwritten on the museum walls, is the latest in a series of letters that the artist has exhibited in various exhibitions, in which he addresses his recipients, with a personal and public request. With an ironic wink at the addressee, the artist brings together a real appeal for economic salvation for all.

"25.1.2012 – To the Minister of Sports and Culture, Mrs. Limor Livnat. Hello, my name is Shai Yehezkelli. I am an artist. I graduated from the Art Department at Bezalel (2002-2006). I completed my BA with highest distinction (as they wrote on my certificate) and also received awards from time to time. I also completed my MA (2008-2010) with honors (as written in the certificate) and received another reward. I am now 32 years old. I have participated in dozens of group exhibitions in Israel and abroad, and have exhibited two solo exhibitions. Some people appreciate my work and some have even written very favorable reviews. In recent years I have tried to fit into the educational institutes, but without success. I struggle to make a living, pardon my French, from various gigs, and by working as a cashier at the Bialik Museum, home of the national poet. There is no need to mention that I avoid any luxuries. I have not won any government awards, and this saddens me greatly. I did not enter myself for the Zionist Work Award, and I regret it - being an Israeli artist, a native of our capital, who often painted in the past and in a flattering light, Zionist figures such as Chaim Weizmann, Uri Zvi Greenberg, Rehavam Ze'evi, Menachem Begin and also my mother in an IDF uniform). Furthermore, I am famous for my paintings of the Israeli palm tree (example attached) and I only participated in the social protests that were held last year due to peer pressure and I avoided shouting out slogans. There was one moment in which someone handed me a red flag but I insist that I did not hoist it out of an intended declarative but because I liked the color (I am a painter). I would love to hear from you if you want to decorate your office / home with one of my works. I have many paintings, without male or female nudity, some are completely abstract and welcome any desirable interpretation. I would also like to offer my services, if you're interested, in painting a portrait of you which will highlight your tight skin and your delightful dimples. I am well learned in realism (meaning, that it will look like a photograph) and I also know how to create perspective and a vanishing point. Yours, Shai"

TAMIR LICHTENBERG
LOVE DISPLAY

טמיר ליכטנברג
הפגנת אהבה

TAMIR LICHTENBERG
LOVE DISPLAY

טמיר ליכטנברג
הפגנת אהבה

TAMIR LICHTENBERG
LOVE DISPLAY

טמיר ליכטנברג
הפגנת אהבה

Tamir Lichtenberg created **LOVE DISPLAY**. A writing desk from an office during the era of the British mandate, symbolizes the seat of the clerk who serves bureaucracy; his place as a conduit of the established order, unable to change or be free.

The viewer is invited to rest his head and relate to the song that exposes, simply and sincerely, naive love. Those who lay their head on the desk and listen to the song create an image of a dead person laying in his blood - where bureaucracy strengthened its roots a paralyzing sin occurs.

The work offers a perspective that creates closure. Daring to dream and believe produces a photogenic and monophonic death.

העבודה **הפגנת אהבה** של טמיר ליכטנברג מגולמת בשולחן כתיבה ששימש משרד מתקופת קום המדינה המסמן את מקום ישיבתו של הפקיד שמשרת את הבירוקרטיה. מקומו כצינור לסדר הקיים, חסר אפשרות לחופש או שינוי.

הצופה מוזמן להשעין את ראשו ולהתייחד עם השיר שחושף בפשטות ובכנות אהבה נאיבית. מי שהניח את ראשו על השולחן ומאזין לשיר מייצר דימוי של אדם מת המתבוסס בדמו - במקום שבו הבירוקרטיה חיזקה את קוריה התרחש החטא המשתק.

העבודה מציעה נקודת מבט שמייצרת סגירת מעגל. ההעזה לחלום ולהאמין מייצרת מוות פוטוגני ומונופוני.

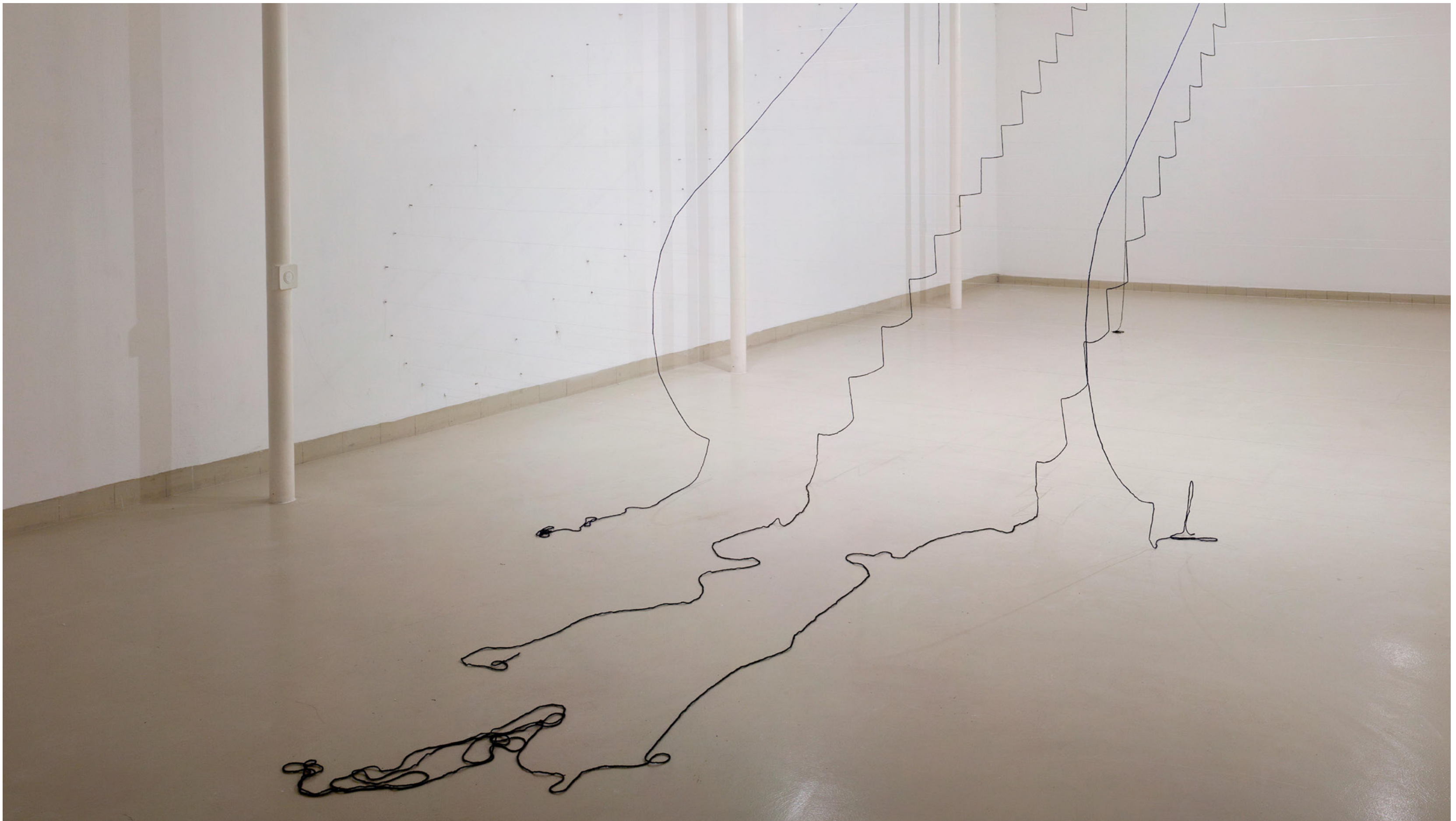

KOHAVIT KDOSHIM
DAPHNE LEEF

כוכבית קדושים
דפני לייף

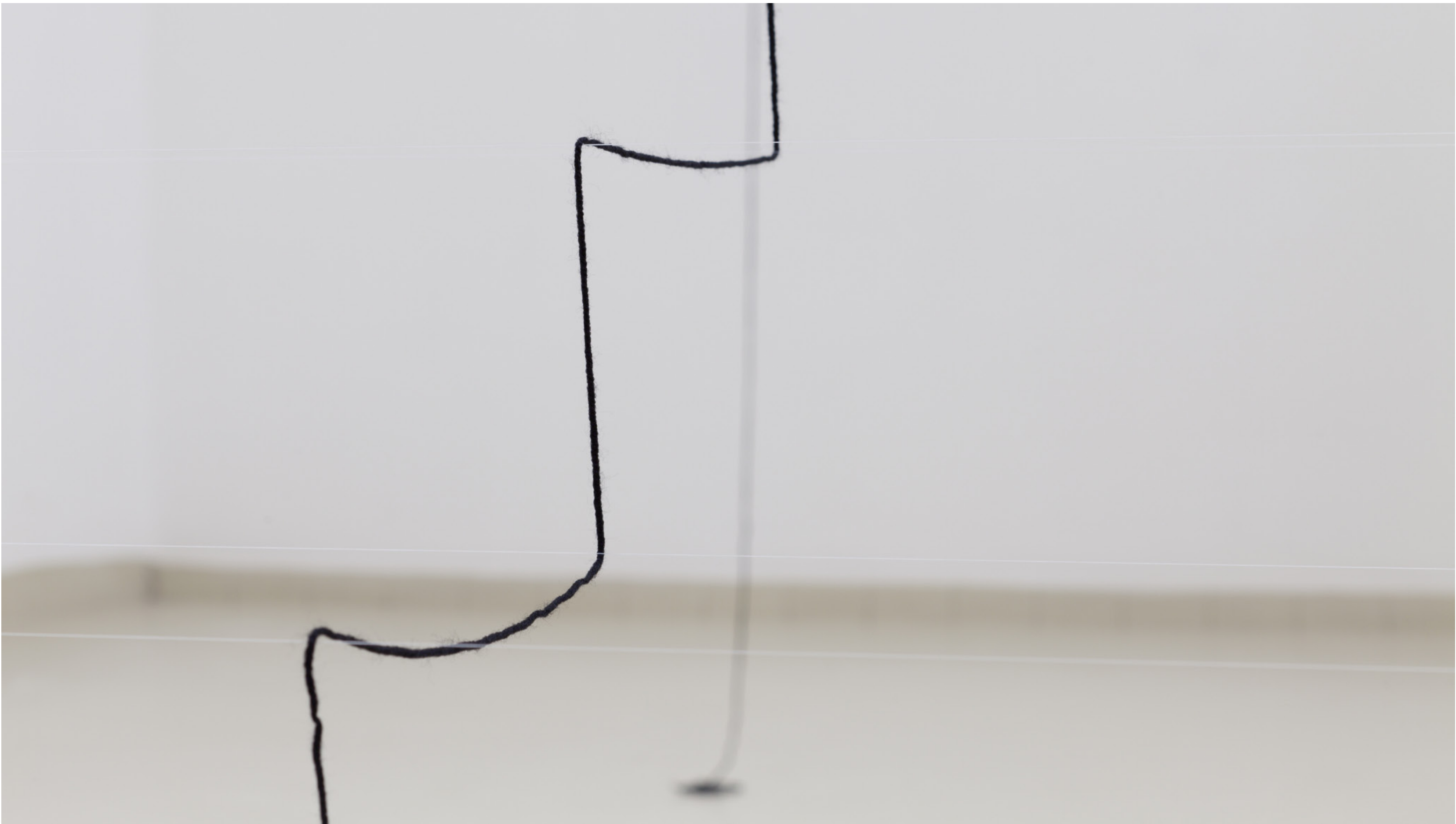
Kohavit Kdoshim continues to focus on painting portraits of key figures in Israeli culture. The well-known portrait of **DAPHNE LEEF** flooded the country last summer, in which Kdoshim painted her looking exhausted, like a homeless person.

כוכבית קדושים ממשיכה את התמקדותה בציור פורטרטים של דמויות מפתח בתרבות הישראלית. הדיוקן המוכר של פניה של **דפני לייף** הציף את המדינה בקיץ האחרון, קדושים בחרה לצייר את לייף במבט מותש שמאזכר דיוקן של הומלסית.

ERAN NAVE
GRAM

ערן נווה
גרם

In Eran Nave's **GRAM**, strings stretched across a space create an outline of steps. These are steps that cannot be climbed and besides their marking, they are pointless, a materiel-less object that produces false hope.

ביגראם של ערן נווה חוטים מתוחים בחלל יוצרים מתווה של מדרגות. אלו מדרגות שלא ניתן לטפס עליהן ומלבד הסימון שלהן הן חסרות תכלית, אובייקט ללא חומר שמייצר תקוות שווא.

YARIV SPIVAK
REFUGEE CAMP

יריב ספיבק
מחנה פליטים

YARIV SPIVAK
REFUGEE CAMP

יריב ספיבק
מחנה פליטים

In the museum courtyard there is a **REFUGEE CAMP** – a protective space for two refugees. Spivak's work traces random shelters that are erected throughout south Tel Aviv. The makeshift shelter created under the canopy held up by rope, defines the boundaries of the roof and creates an autonomous area. Under the taut fabric, exactly in the protected square, is an organized muddle of human needs: a mattress, sleeping bag, clothing and various bags. The stretched fabric protects the objects from the weather and declares this private property.

בחצר המוזיאון התגלה **מחנה פליטים** - מרחב הגנה לשני פליטים. העבודה של יריב ספיבק מתחקה אחר מחסות אקראיים שנוצרים באזורים רבים בדרום תל־אביב. המקלט המאולתר שנוצר מתחת לבד המתוח בחבל, מגדיר את גבולות הגג ויוצר מתחם אוטונומי. מתחת לבד המתוח, בדיוק בריבוע המוגן, נמצא גיבוב מאורגן של צרכים אנושיים: מזרן, שק שינה, בגדים ושקיות שונות. מתיחת הבד מגוננת על החפצים מפני מזג האוויר ומכריזה כי כאן שטח פרטי.

NEVER MIND

NOA TSAUSHU
WHAT IS MATTER

נועה צואושו
WHAT IS MATTER

Noa Tsaushu's work **WHAT IS MATTER** is a kind of tribute to the successful and most famous Nirvana album "Nevermind". The album that was released in 1991, with a floating baby on the cover next to a fluttering dollar bill, became the symbol of a generation dealing with the crisis of the rise of capitalism and the death of idealism.

The band's texts and the figure of Kurt Cobain entered the mainstream through grunge music, and resembled an alternative-critical approach to a new existential situation. Cobain's death made raised to the status of the generation's spokesman.

The word Nevermind, charged with meaning, is pinned to a curtain flapping in the wind, while a light that resembles a memory candle lights up in the background. The decision to isolate the word invites the viewer to meditate on the movement and experience it through an acoustic movement, as the philosopher De Saussure speaks of signifier and signified and the

relationship between them: "When we think of the value of a word, we generally think first of its property of standing for an idea, and this is in fact one side of linguistic value. But if this is true, how does value differ from signification?"

בעבודתה של נועה צאושו **WHAT IS MATTER** מוצגת מעין מחווה ל־NEVERMIND האלבום המוצלח והמזוהה ביותר של להקת נירוונה. האלבום שיצא בשנת '91 כשעל עטיפתו תינוק ערום שממולו מתנפנף שטר של דולר, סימל לאורך השנים משבר של דור המתמודד עם עליית הקפיטליזם ומות האידיאליים.

הטקסטים של הלהקה ודמותו של קורט קוביין חדרו לזרם המרכזי דרך מוזיקת הגראנג' ושיקפו תפיסה אלטרנטיבית־ביקורתית למצב קיומי חדש. המוות של קוביין הפך אותו לדובר של דור.

המילה NEVERMIND טעונת המשמעות מוצבת מחדש על וילון מתנפנף ברוח, כשברקע אלומת אור המזכירה נר זיכרון.

הבחירה לבודד את המילה מזמינה את הצופה להסתכל בצורה מדיטטיבית על התזוזה ולחוות אותה דרך תנועה אקוסטית, כשם שהפילוסוף דה־סוסייר מדבר על מסמן ומסומן ומערכת היחסים בניהם: "כשאנו מדברים על ערכה של מילה אנו חושבים בדרך־כלל ובעיקר על יכולתה לייצג רעיון... אך אם כך הדבר, במה ערך זה שונה ממה שאנו מכנים משמעות?"

ROMAN BAIMBAIB
THE HISTORY OF ISRAELI MONEY

רומן באימבאיב
תולדות הכסף הישראלי

At the entrance to the exhibition is a screening of the sound-video work **THE HISTORY OF ISRAELI MONEY**, by Roman Baimbaib. Baimbaib, a poet and artist, immigrated to Israel in the early 70's from the Ukraine. He lived and worked in Tel Aviv, and passed away in December 2011. He made the video The History of Israeli Money as part of the project I wish and Goodbye. The narration in the video was taken from Theodor Herzl's Altneuland.

The work is accompanied by a text written by the young poet, Merhav Yeshurun, about the last living poet, who decided at the age of 30 to withdraw from the financial system and money and focus on writing.

Yeshurun's text expresses the concept that poetry is the last anti-product in the world and the value of poetry is embodied in the fact that it cannot be traded.

בכניסה לחלל התערוכה מוצגת עבודת הוידאו־סאונד **תולדות הכסף הישראלי**, שיצר רומן באימבאיב. באימבאיב, משורר ואמן פלסטי, עלה לישראל בתחילת שנות ה־70 מאוקראינה, חי ועבד בתל־אביב ונפטר בדצמבר האחרון. את הסרט תולדות הכסף הישראלי הוא יצר כחלק מפרוייקט הלואי וגודביי. הציטוטים בקריינות הסרט לקוחים מאלטנוילד של בנימין זאב הרצל.

לעבודה מצורף טקסט שכתב המשורר הצעיר מרחב ישורון על דמותו של אחרון המשוררים שהחליט בגיל 30 לפרוש ממערכות הכלכלה והכסף ולהתמקד בכתיבה. הטקסט של ישורון מציג תפיסה כי השירה היא האנטי־מוצר האחרון שנותר בעולם והערך של השירה גלום בעובדה שלא ניתן לסחור בה.

איך פתח באימבאיב בקריירה של

דמות ספרותית / מרחב ישורון

(מתוך המדריך לנוגעים בשם העצם)

בגיל שלושים וחמש הבין באימבאיב שהעולם הזה גמור. הוא מכר את חלקו בעסק ונסגר בבית. שם ליד השוק, ישב וחשב, התהלך בחצר והמתין. בהתחלה הוא לא יצא אפילו בשביל סיגריות, כל כך הוא נעלב ממה שראה שם - "לא יותר טובים מבהמות בגן חיות". המפעל הסמוך ליצור נקניקים עבד שעות נוספות וריח כבד של נקניק עמד בחצר. באימבאיב שהיה אדם בלתי שביר, התעורר כל יום בצהריים ובפיו השאלה: אבל למה הן מסכימות הבהמות, איך זה שהן לא קופצות מהגן חיות. הוא באמת לא היה מסוגל להבין את זה. ערב אחד, משב תוקפני במיוחד בריח נקניק בא בנחיריו של באימבאיב והוא הבין; הנקניק כולו קמח ואבקת עצמות, ציפורנים גרוסות, שיירי שומן, מקסימום כמה טיפות דם, אבל בשר ממש - את זה אין בו וככה עושים נקניקים מבני אדם. בו במקום הוא חדל לחיות

את חיו הארציים ופתח בקריירה של דמות ספרותית. באימבאיב לא יצר דמות בדיונית, אלא הפך את עצמו לדמות. מרגע זה כל דבר שעשה, אמר או חשב היה חלק מהביוגרפיה המתהווה של אחרון המשוררים.

בעולם שכולו פקידים־זונות ואמנים־פוליטיקאים, הוא סלסל עשן מנחיריו והרהר. ככה הפך את עצמו לנושא היחיד שאפשר לכתוב עליו בלי בוז גמור, ומה שנישאר זה לתעד את קורות המפעל שלו. שירה כזו מתרחקת ממטאפורות כמו ממחלת נפש. הדור־משמעות שמקסימה משוררים, יפה בעיניה כמו מוגלה. כשהעולם מתברדק לאינסוף ואף אחד לא מתחייב על שום דבר, שירה צריכה קול ברור, כשהשפה מתבלבלת מרוב תחבולות, הפשוט הוא היפה. בעצם העולם נחלק לשניים - שירה היא כל פעולה יוצרת, כל דבר אחר הוא התנקנקות - תחבולות וקומבינות לעשיית כסף, בקיצור: עסקי אוויר!

באימבאיב לא צמצם את העולם, הוא רק ארגן אותו אחרת. מתמטיקה למשל גם היא שירה, המדע, אם הוא פועל כדי ליצור פלאים הוא שירה טהורה.

דון קיחוטה הוא שירה. גשר בנוי כהלכה, רגליים יפות של נערה - שירה¹. האנושות המתנקנקת עדיין יכולה לחיות אחרת, אבל היחיד שעוד זוכר את זה הוא המשורר. הוא ניסה להסביר להם את זה, אבל הם היו עסוקים בשלהם.

במבוך המסוכן שבחוץ המשיכו כל סוגי הבהמות להתרוצץ בתפזורת, מסדרים זה את זה, דופקים ונדפקים. היו פה ושם גם אחרים. מידי פעם היה נכנס איזה פרצוף מבולבל לטעום משהו, להחליף כמה מילים, להתוודות. באימבאיב לא אטם בקרשים את לוח ליבו, הקשיב יפה, נתן עצה, לא גרש אף אחד גם אם נתקע שעות. למבקרים בחצרו, הוא לא נראה כאדם מבריק שיצא מדעתו, אלא כאי של שפיות בים הטמטום.

בכוח האמונה נחלץ באימבאיב מנהר הסחורות וכך הצליח להשקיף עליו מבחוץ, הוא ראה שכולם שקועים בכסף ורק לפעמים איזו יד של טובע מציצה מהזוהמה, אבל גם היא עוד מחזיקה באיזה שטר מרופט. נו, לאלה כבר אי אפשר לעזור. אבל עוד יבואו אחרים, חדשים, הם יבואו, בטח שיבואו, אין לנו אלא להמתין. בינתיים

ישב להעתיק לשפה עכשווית את החוכמה שמצא בספרים הישנים.

רק שאלה אחת נשארה פתוחה: אני כותב מכתב לבן אדם בעתיד, אני שואל האם רשמתי נכון את הכתובת על המעטפה.

[1]

שירה היא צורה לוגית שמארגנת את החומר כדי להפיק ממנו את המקסימום. ההפרדה בין הרוח לחומר חוללה בתרבות המערב סכיזופרניה. בסוגיה הזו הכריע באימבאיב ללא היסוס: בעולם יש רק חומר(באין רוח, מושג החומר משתנה וזוכה בכמה מהמאפיינים שיוחסו לרוח. דרגת הממשות של המילים, הרגשות והרעיונות עולה). מכאן שגם מילים הן חומר. למעשה המילים הן חומר במצב הצבירה הכי רדיקלי שלו, זה המצב ממנו נבראים עולמות, אימפריות קורסות ונולדות מהפכות. מכאן כוחה של השירה לשנות את העולם. העדיפות של השירה על כל תחום אחר היא בזה שממהותה היא לא יכולה להפוך לחלק ממעגל הסחורות וכך שומרת על הערך הסגולי שלה. בעולם של תחליפים שנמכרים באשראי וניירות שנסחרים כאילו יש בהם ערך, היא הישות הממשית היחיד.

HOW DID BAIMBAIB LAUNCH A CAREER AS A FICTIONAL CHARACTER / MERHAV YESHURUN

(From 'The handbook for those who touch nouns')

At the age of 35 Baimbaib understood that this world is complete. He sold his share in the business and became a recluse. There, near the market, he sat and thought, walked about the yard and waited. At first he did not go out even for cigarettes, he was so offended by what he saw there - "they are no better than beasts in a zoo". The adjacent sausage factory worked overtime and there was a heavy stench of sausage in the garden. Baimbaib, who was a resilient man, woke up every day at noon and asked: But why do the animals agree, how come they don't escape? He really couldn't understand it.

One evening, a particularly aggressive wave of sausage smell hit Baimbaib's nostrils and he understood; the whole sausage is made of flour and powdered bones, shredded nails, scraps of fat and maximum a few drops

of blood, but real meat – there is none of that in the sausage, and this is how you humans are made into sausages yourselves. There and then he ceased to live his earthly life and pursued a career of a fictional character.

Baimbaib did not create a fictional character, but made himself into a character. From that moment, everything he did, said or thought was part of the emerging biography of the last living poet.

In a world full of bureaucrats, prostitutes and artists-politicians, he blew smoke from his nostrils and thought. This is how he made himself the only subject to write about without abhorrence, and what remained was to document the history of his enterprise. Such poetry distances itself from metaphors like it does from mental illness. The ambiguity enchants poets, is as beautiful to it as pus from a wound. When the world becomes infinitely messed up and no one stands for anything, poetry should sound clear; when language becomes confused from all the trickery, the simple is beautiful.

In actual fact, the world is divided into two - Poetry is every creative action, everything else is wimpy, like a boiled sausage - tricks and deals to make money, and in short: business full of air!

Baimbaib did not reduce the world, he just organized it differently. Mathematics, for example, is also poetry; science, if it creates miracles, is pure poetry.

Don Quixote is poetry; a well-built bridge, a girl's beautiful legs - poetry¹.

Humanity that is wimping out can still live differently, but the only one who remembers this is the poet. He tried to explain this to them, but they were too busy to listen.

In the dangerous maze outside, all types of animals continued to run loose, organizing each other, screwing and get screwed. Every now and then there were others. Every so often a confused face came to taste something, to exchange a few words, to confess. Baimbaib did not seal away his heart, he listened, gave advice, never tried

to get rid of anyone, even those who overstayed their welcome. In the eyes of his visitors he didn't look like a brilliant man who went insane, but rather an island of sanity in a sea of stupidity.

Baimbaib was saved by his faith from the river of goods and was thus able to observe it from outside. He saw that everyone was sinking in money and only sometimes the hand of a drowning man stuck out from the filth, but even it still grasped on to a ragged bill of sorts. Well, those people are beyond help. But others will come, new ones, they will come, they must come, we only need to wait, he thought. Meanwhile he sat to rewrite the wisdom he found in the old books into contemporary language.

Only one question remained: I am writing a letter to a person in the future and I ask whether I have written the address on the envelope correctly.

[1] Poetry is a logical form that organizes the material in order to make the most of it. The separation of spirit and matter generated schizophrenia in Western culture. Baimbaib decided on this issue without hesitation: There is only matter in the world (at the absence of spirit, the concept of matter changes and takes on several features that were attributed to spirit. The degree of reality of the words, feelings and ideas all increase). Thus, even words are material. In fact, words are matter in the most radical state, as this is the state from which worlds are created, empires collapse and revolutions are born. Hence the power of poetry to change the world. The preference of poetry to any other field is that it essentially cannot become part of the cycle of products and thus maintains its unique value. In a world of substitutes that are sold on credit and papers traded as if they had value, poetry is the only real entity.